

dens Ret til at raade over Fællesboet uden Hustruens Samtykke ikke skulde kunne frafalde ved Ægtepagt. Man er gaaet ud fra, at det var Lovforslagets Mening, hvad det vistnok ogsaa har været, at disse Bestemmelser skulde være præceptive, saaledes at man ikke ved Ægtepagt skulde kunne forandre dem. For at gøre det tydeligere har man anset det for rigtigt tillige at citere § 11. — Ændringsforslaget under Nr. 2 gaar ud paa at gøre en lille Modifikation i Lovforslaget. Man er enig med dette deri, at alle de, der forhandle med Manden efter Ægteskabets Indgaaelse, ere berettigede til at gaa ud fra, at det sædvanlige Formuefællesskab finder Sted, naar der ikke er tinglæst noget om en Ægtepagt, og for saa vidt er det i sin Orden, at naar Ægtepagten ikke er tinglæst, kan den ikke paaberaabes over for Kreditorer, hvis Krav rejser sig fra Tiden efter Ægteskabets Indgaaelse; men man har ment, at der ikke var samme Grund til at lade det gælde for Kreditorer før Ægteskabet. De kunde ikke ved at give Manden Kredit eller ved at inlade sig med ham gaa ud fra, at der var Formuefællesskab med Konen, og kunne altsaa ikke sige, at de havde gjort Regning paa at kunne holde sig til hendes Formue. Man har ment, at det, da der kunde komme til at foreligge Tilfælde, i hvilke det vilde være generende for Folk, om de skulde blive nødte til at vente med at indgaa Ægteskab, om det endog kun var en Uges Tid — thi længere kan der ikke blive Tale om, da der kan faas tinglæst hver Uge — vilde være tilstrækkeligt at sige, at naar de paagældende blot have begæret Ægtepagten tinglæst, og det saaledes, at den skulde tinglæses snarest muligt, og ikke til et hvilket som helst vilkaarlig valgt senere Tidspunkt, skal det være alt, der kan fordras til Kreditorernes Betryggelse. Derfor er det altsaa, at der er tilføjet: „For at have Gylighed mod den Tredjemand, hvis Krav er stiftet før Ægteskabets Indgaaelse, skal det dog være tilstrækkeligt, at Ægtepagten inden sidstnævnte Tidspunkt er begæret tinglæst, saa snart ske kan.“ De øvrige i dette Ændringsforslag foreslaaede Forandringer ere kun Konsekvenser af det saaledes vedtagne.

Ændringsforslag Nr. 3 gaar kun ud paa at udfylde et Hul i Lovforslaget. Der er foreskrevet, hvor Ægtepagten skal tinglæses, men paa den anden Side bestemmes det her, at naar Manden ikke har noget personligt Værneting her, skal Tinglæsningen finde Sted ved den kongelige Lands-

over- samt Hof- og Stadsret. Det er en Regel, der er i Overensstemmelse med, hvad der gælder for fremmede Gesandter efter en Forordning af 30te Maj 1827. — Ændringsforslag Nr. 4 er kun en Tydeliggørelse. Hensigten er kun at være mod den Misforstaaelse, at der ikke behøves særlig Notering paa Ejendommens Folio, naar denne ligger i den Jurisdiktion, som er Mandens personlige Værneting. Det er en Regel, som mulig ikke behøves, idet det jo nok vil blive forstaaet i den juridiske Verden, hvorledes Forholdet er, men som man dog har fundet det hensigtsmæssigt at indføre i Lovforslaget for deres Skyld, som ikke ere saaledes inde i disse Ting.

Ændringsforslagene til § 7 have jo den Karakter, om jeg maa udtrykke mig saa, at fuldkommengøre den Indretning, som omtales i denne Paragraf. I Udvalget har man nemlig været enig om at tillægge Registret over alle tinglæste Ægtepagter en stor Betydning. Man er overbevist om, at det vil blive det i praktisk Henseende vigtigste Middel for Folk til at komme til Kundskab om, hvorvidt Ægtepagter ere tinglæste eller ej, altsaa hvorvidt der eksisterer Ægtepagter, der have Betydning for Tredjemand. Derfor har man ment, at denne Indretning burde fuldkommengøres saa meget som muligt, og naar den blev det, fandt man, at den dobbelte Tinglæsning, der var foreslaaet i § 6, og som let kunde foranledige forskellige Tvivlsspørgsmaal, kunde undgaas, saa at hele Garantien for, at Tredjemand faar at vide, om Ægtepagt er indgaaet eller ej, kommer til at hvile paa det omtalte Generalregister. De Ændringsforslag, der knytte sig til § 7, gaa ud paa, om jeg saa maa udtrykke mig, at gøre det hele mere bekvemt, mere brugeligt for Publikum; men flere af dem ere blot Redaktionsændringer; det gælder saaledes Ændringsforslag Nr. 5. Ændringsforslag Nr. 6 gaar blot ud paa at foreskrive, at Indsønderne fra Retsskriverens Kontor til Generalregistrets Kontor skulle ske ved anbefalet Brev, hvorved man naturligvis mener at betrygge den hele Forsendelse. — Dernæst har man forlangt, at Parternes Stilling skal saa vidt muligt opgives og ikke blot Navnene. Man maa jo nemlig i et Land som Danmark, hvor der er mange Mennesker med enslydende Navne, gøre alt, hvad man kan for at undgaa Forveksling. Medens det naturligvis vil være sjældne Tilfælde, at baade Mandens og Konens Navne ville være det samme som andres, og Forveksling derved kan opstaa, er det dog klart, at man vil yderligere betrygge